Ч. 294. (465). Львів, Субота дня 2. грудня 1916. Рік II.

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

політична, економічно-суспільна й літературна ґазета.

Ціна примірника 6 сот.
На провінції 8 сот.
В зайнятих теріторіях 4 коп.

Виходить що дня рано кромі понеділка.

Умови передплати у Львові:

На рік	18·— К.
„ півроку	9·— „
„ чвертьроку	5·— „
„ місяць	1·80 „

В краю і державі:

На рік	24·— К.
„ півроку	12·— „
„ чвертьроку	6·— „
„ місяць	2·40 „

За границю:

В Німеччині	28 мар.
В Америці	8 дол.
В инших державах	40 фр.

Рекламациї вільні від почтової оплати. Рукописї приймаєть ся лиш оплачені, а звертаєть ся тільки важнійші застережені. — „Українське Слово“ продають всі бюра по цілім краю.

Адреса редакції, адміністрації й експедиції: ЛЬВІВ, ул. Руска ч. 3.

Ціна оголошень:

За оголошеня числимо за одношпальтову стрічку або її місце 40 сот. Надіслане 60 сот., за стрічку а в оповістках 80 сот., в редакційній части 1 К. Повідомленя про вінчаня, заручини і т. д. 1·50 К. за стрічку найменше 4 К. Дрібні оголошеня за слово 10 сот., найменше 60 сот. Слова товстим або розстріленим друком числимо подвійно. Сталі оголошеня за окремою умовою. — За зміну адреси платить ся 50 сот.

Похорони Цїсаря Франц Йосифа I.

Зїзд на похорон.

ВІДЕНЬ. Вчера рано наспів тут німецький престолонаслїдник, щоби взяти участь в похороні. Привитав його цісар Карло I. Цісар і князь сердечно поцїлували ся і стиснули собі руки, почім самоїздом поїхали до замку, де престолонаслїдник сейчас по приїздї зложив своє поважане цїсаревій Зиті. Тим самим осібним поїздом приїхали також князь брунсвицько-лінебурський, князь ангальцький, а слїдуючим осібним поїздом приїхали другі князї та бурмістр др Сівекінґ, як представник ганзаатських міст, як також заступники тих німецьких володарів, які не беруть участи в похороні особисто.

О годині пів до 11 цїсарська пара приняла заграничних князів а відтак осібних послів висланих на похорон.

Похорон.

ВІДЕНЬ. В столиці від раннього ранку панував вчера надзвичайно оживлений рух. З усіх дїльниць і довколичних місцевостий напливало населене до середини міста. Усюди видно жалібні кокарди; здовж цілої дороги, якою мав іти похоронний походів, світили ся ліхтарнї сповиті крепою. Склепи в середмістю були замкнені.

Військо пішло на означені місця, щоби творити кордон а полїція печалила ся над удержанем ладу.

Уложене тіла пок. цісаря Франца Иосифа I в гробниці його предків відбуло ся зі справді монаршими почестями і величністю предвидженою в двірському церемоніялї для сего жалібного обряду, при небаченій дотепер участи усіх верств населеня і усіх народів.

Почесна сальва на фронтах.

Похоронний обхід не був тільки відданем чести належній величі і значіню покійного монарха, але також чолобитнею, що імпонувала своєю шириною і щирістю.

І так в годину зложеня до гробу тіла пок. цїсаря Франц Иосифа I. на широких фронтах боротьби загреміла з дул тисячів армат почесна сальва, якої ще ніколи не віддано над тілом жадного володаря.

В замковій каплиці.

Погода похмурна і холодна останніми днями прояснила ся в передполудневих годинах, а коли наближувала ся година похорону, сонце ясно засіяло над містом.

Небаром по 1 годині в полудне вирушили з костела Августинів в напрямі нутра замкової палати, попереджувані мійським духовенством, віденські горожани з мійських домів убогих, члени церковних брацтв і фундацій.

В замковій каплиці доконав покропленя тіла о. др Зайдль при чисельній співучасти духовеньства, почім камердінер і прибічні лакеї підняли домовину і понесли до жалібного похоронного воза, що стояв на подвірю Швайцарів.

Коли домовину ще раз покроплено на каравані, серед гомону усіх церковних дзвонів Відня рушив жалібний хоровід.

В хвилю, коли караван дійшов через ворота Швайцарів до нутра замкової площі, замкова сторожа віддала почесть покійному найвисшому вождови.

В останнє похилив ся сповитий крепою прапор перед монархом, що опускав свій замок на віки.

Відси перейшов хоровід в напрямі Рінґштрассе. Ясно сиплють ся огнї жалібних обелісків біля зовнішних воріт замкової брами, удекорованої на чорно. За військовим кордоном товплять ся продовж тієї „via funebris“ стотисячні юрби населеня. Важкі чорні хоругви повівають з верхів палат на Рінґштрассе і на Франц Йозеф Каі, жертовне полумя бухає із світочів перед Оперою, усі вікна продовж цілої дороги щільно набиті людьми.

В німій жалобі, з відкритими головами, пригдядаєть ся населене величному, жалібному хороводови.

Тимчасом члени цїсарської родини споріднених і приятельських монарших домів, осібні посли, дипльоматичне тіло і т. д. зібрали ся перед церквою і в церкві св. Степана.

Коротко перед 3. годиною цїсар Карло і цїсарева Зита з двірською дружиною прибули перед портал середньовічного собора. Від велитенського порталю аж до пресбітерії стояв військовий кордон. Кардинал князь архиепископ о. др Піфль а за ним епископи і духовні достойники, соборна капітула і решта духовен-

МИКОЛА ГОЛУБЕЦЬ.

Природа і мистецтво.

(Далї).

Історія розвитку різьби, се рівночасно розвиток її становища до природи, яке в ріжних часах було ріжне. Від крайности до крайности, як розбурхані филї від берега до берега. Побачимо, що як усе так і тут правда лежала по середині. Поглянемо.

Слїди різьбарських спроб стрічаємо ще ранїйше аніж спроби первісного будівництва. Зразки тієї первісної різьби поражають нас так як і рисунки старокамяної епохи змаганем до строгого реалїзму.

Ми не можемо собі уявити тієї радости нашого прадїда, що томлючи ся може цїлими роками над шматком каміня чи кости, завважив одної гарної днини, що форма його твору похожа на людську чи звірячу постать. Він не жалїв того труду що втратив на ту „безкорисну“ працю. Любував ся, радів своєю умілістю наблизити ся до форми, яку заобсервував в природї.

Від наслїдуваня природи почав ся розвиток різьби, якої одначе історія починаєть ся щойно портретними різьбарськими творами Египту. Та, дивна своєю психольоґією країна отвирає історію мистецтва взагалї. Дивно, бо усе, що дала грядучим поколїням дала в примусу, повинуючи ся споконвічним законам і ритуалови релїґії сотвореної не знати коли і не знати ким. Египетський похоронний ритуал викликав розвиток портретної різьби. Египетські статуї, поза вірністю черт облича, зраджують одначе в трактованю строгість і условність. Египтяне не вміли ще вичарувати з людської постати тої краси, яку вичарували Греки.

Асирійська різьба, близька своїм характером до египетської, ріжнить ся від неї богацтвом своїх стилїзованих форм. Особливим чаром овіяні асирійські плоскорізи, на яких бачимо львів, верблюдів, коний, собак і кіз живих, не невільничим реалїзмом, а підчеркненем їх характеристичних лїний і рухів.

Архитвори тієї міри, що „Ранена львиця“, „Вавилонський лев“ і „Собаки“ в Британському музею в Льондонї говорять про зрозуміне, яке мали Асирійці для форм звіринного світа.

Вони не наслїдували природи, але уміли узяти з неї тільки те, що характеристичне.

Коли ходить о різьбарську синтезу звіринного світа, то Асирійцї остають незрівнаними майстрами до нинї.

Фенікійцї і Жиди не дали нї в різьбі нї взагалї в мистецтві нїчого свойого. Персія удосконалила тільки мистецьку спадщину Египту і Асирії. Різьба Індий, які впрочім в свій час майже не брали участи в мистецькому житю загалу старинного світа, до неймовірности фантастична, для нашого ока чужа і незрозуміла. Натомість все те, що до нинї мріє в уяві артиста різьбара, як недосяжний, величний ідеал, чого не змогла притьмити нї одна з пізнїйших епох, дала Греція. Ми згадували уже про неї в загальнім начерку. Одначе грецька різьба варта того, щоб довше над нею спинити ся.

Почала ся вона із дрібної різьби в дереві і слоневій кости та плоскорізів, з яких найстаршим є так зв. „Львині ворота“ в Мікенах і намогильні плоскорізи Аттики. Після того відважують ся грецькі різьбарі на творене цїлих людських постатий. З разу, в початках, постаті сї неповорушні, нагадують египетські але з часом рамена увільняють ся від корпусу, ноги відривають ся від землї, вони набирають руху і житя. Се початкова доба розвитку грецької різьби, якої зразок маємо в начілковій ґрупі храму Афаятів в Егіні (тепер в старій ґліптотецї в Монахові). В тих ґрупах, що зображують бої Греків і Троян в присутности богинї Атени бачимо уже гарно модельовані постаті, на яких обличах грає якась дивна усмішка. Тогочасний різьбар хотів мабуть сею усмішкою зазначити душевний стан борців.

З поміж грецьких артистів переходової доби згадаємо Мирона з Боотії автора славного „Діскоболя“, що зберіг ся до нас в копіях. До тої доби належить також мосяжна статуя „Хлопця, що витягає терне з ноги“, бронзова статуя „Візника“ з Дельф та різьби Зевесового храму в Олїмпії.

Доба розцвіту грецької різьби припадає на час від 460—430 р. пер. Хр. Найбільш ґеніяльним її представником являєть ся Фідій з Атен, що як приятель Перікля працював над різьбарськими окрасами Партенону. До його наймолодших праць належить висока на 22 метри бронзова статуя Атени. Свої найкрасші твори, Атену Партенос і Зевеса в Олїмпії,

ства дожидали домовини. Здійняли домовину з похоронного воза і занесли до пресбітерії де поставили її на підвисшеню.

Відтак кардинал князь архиепископ о. др Піфль приступив до домовини і доконав покропленя. О 3. годині 20 мінут обряд був скінчений. Комнатники і прибічні лакеї знова підняли домовину і занесли до каравану.

Жалібний похід, в якому за караваном поступав цісар Карло і цісарева Зита, заграничні князї і княжни, удав ся до костела Капуцинів. Домовину, яку приняло духовенство занесли до костела і зложили на підвисшеню. Достойні учасники, що супроводили тіло на тій останній частині дороги, заняли призначені для них місця в костелї, цїлі сповиті крепою.

Ще раз покроплено тіло, почім серед жалібних молитов занесено домовину до гробниці.

За домовиною ішов цїсар Карло, перший великий охмайстер зі своїм штабом і оба княжі підкоморні. Ту поставлено домовину в притворі а відтак помістять домовину на бажане пок. Монарха поміж саркофаґом пок. цїсаревої Елисавети і пок. престолонаслїдника Рудольфа.

По скінченю покропленя і молитов перший великий охмайстер віддав ключі від домовини з тілом покійного монарха, ґвардіянови Капуцинів і повірив його опіці. Був вечір, як похорон скінчив ся.

Уряд для справ вижи́вленя населеня.

ВІДЕНЬ. Після оповіщеня президента міністрів, що появило ся нині в „Дневнику державних законів“ і у „Wiener Zeitung“, уряд для справ виживленя населеня пічне свою діяльність від 1 грудня. На становище другого віцепрезидента покликано радника двора в міністерстві внутрішних справ бар. Фріса.

До дирекції належать посли до державної Ради Фінк і др Фрайслер, державний радник др Головец, великий промисловець Куфлер, власник дібр др О. Рачинський, посол до державної Ради др К. Реннер і ц. к. корпусний полковник ґенерального штабу Валенсторфер.

Передовсім ходить о те, щоби відповідно обняти засоби і вчинити їх приступними для населеня, запобічи хованю засобів, чи то з побоювань чи то в спекуляційних цілях, щоби завести пляновий розділ поміж місця збуту, після їх запотребованя, справедливий поділ поміж консументів, технїчну поправу розділького апарату, відповідне управильненє цін. Ціни не можуть бути висші, ніж домагають ся того кошти продукції.

Зиски посередників мусять бути обмежені. Підбиванє цін і лихва будуть як найенерґічнїйше поборювані.

Ті недогоди мусять бути зредуковані а о скільки можна усунені. До того одначе треба співділаня і довіря населеня.

Світова війна.

Вечірне німецьке звідомленє.

БЕРЛІН. На північ і на південь від Сомми час до часу огонь армат. Турецькі війська відперли над Золотою Липою сильні російські наступи. Положенє в Румунії не змінене, постійно корисне. Ворожі наступи на південний захід від Монастира зломано.

Памяти румунського короля Карла.

БЕРЛІН. Бюро Вольфа доносить, що після занятя Куртеа де Арє перейшли під опіку німецького війська королївські гроби, що там находять ся. Цісар Вільгельм приказав, щоби німецькі війська, що переходять через місто складали вінки на могилі покійного короля Карла.

Румунія над пропастию.

БЕРН. Після французьких вісток, румунське правительство перенесло ся до Яс. Туди поїхали і заграничні посли.

Одинока надія..

„Биржевия Вѣдомости“ підчеркують, що одинока ще надія на занятє Львова піддержує в Росії загальне довірє до правительства і військових кругів. Здаєть ся, що посли і взагалї ціла Дума спробує вплинути на військову управу, щоби вона підняла нову офензивну діяльність в Галичині. На случай, колиб залишено всяку зачіпну акцію, що зміряла би до здобутя Львова, російське населенє віднесло би ся досить ворожо супроти теперішного петроградського правительства. Серед суспільности панує на загал сильна апатія, і тільки обіцянки начальної управи, що Львів буде небаром мілїтарно занятий, вплинули на опінію сяк-так успокоююче. Широкі круги населеня домагають ся енерґічно, щоби відновити залишену офензиву і вести її з найбільшою можливою енерґією.

З Греції.

РОТЕРДАМ. З Риму доносять: Опір короля Константина супроти ультімату коаліції спонукав коаліцію до виданя нових зарядженъ що можуть удержати Грецію на віжках і примусити до задоволеня усіх домагань коаліції. Правдоподібно будуть супроти неї приноровлені ті методи насильства, яких успіх виявив ся добрим — іменно відрізанє Греції від довозу средств поживи.

АТЕНИ. Міністер війни уступив в наслідок слабого здоровля. Иого місце займе ґенерал Ґенцепульос, що перебуває на Корфу. До хвилї його повороту аґендами міністерства війни займеть ся міністер внутрішних справ.

БЕРЛІН. Спеціяльний кореспондент бюра Вольфа одержав під датою 26. мин. м. вістку з Драми, що члени прогнаних з Греції посольств і консулятів осередних держав прибули до Драми.

Французькі літаки, правда безуспішно, бомбардували двірець, де як припускали, мігстояти призначений для послів поїзд. Треба і той „подвиг“ зачислити в ряд нарушень міжнародного права „народом, що виступив в обороні малих краів“.

ЮРІЙ КМІТ.

Не розуміють ся...

„Загнав“ отець сина з кіньми перед військову комісію до огляди́н. Сей забарив ся задовго... Иого там усе цікавило, тамто пильно приглядав ся. „Отець“ знитирпливив ся. Коли син повернув, батько заговорив гнївно:

— Ци дуже коні гирзали?

Мовчанка.

— Прецінь єс притьопав! Шкода, що з тебе ни зняли кожуща і ни засадили до комісії... Тями си, що хто сину ни вробит, тот вихоріє! Так довго тирвала твоя ммканка? Хочеш ходити, ги дуйвітир? Обиє ся так, ни розґаздував. як рак на полонині!...

Син відвернув ся і йдучи шепотів до себе:

— Молодий в нон бік, а старий в другий. Я до потока, а отиць з потока... Там варто било бити і ся дивити, лиш що робив тот кінь, ги дукатами збитий... Стайня й хижи ся ще ни перевернули... Десь ци старому сходит уже розум і цікавість на нич...

Анатоль Франс про війну і мир.

Відомий і українській публиці французький поет Анатоль Франс, висловив ся супроти професора одного із швайцарських університетів про питанє мира і війни так: „Підчас цілої війни я здержував ся від висловлюваня якої небудь думки. Бо після мене, справді культурна людина видає осуд щойно тоді, коли може глянути на факти з певної перспективи. Стоїмо за близько страшної картини війни. Не бачиме через те великого, невмолимого враженя цілости. Дотепер не можна було точно ствердити причини війни. Те, що сказане про се по обох боках зовсім недозріле. Щойно колись, по багатьох лїтах, після печаливого і важкого досліду можна буде найти справдїшні причини, що викликали війну. Буря грозила нам від кількох літ. Ми всї її бачили, усї чули, що вона наближуєть ся. Ми знали, що мусить прийти до розправи, яку хвилево може відсунути мудра дипльоматія, але не перешкодити їй. Нині мудрі дипльомати можуть тільки підготовлювати і переводити зрозуміне для потреби мира. Було би трусливістю заперечувати, що воля мира сильно розвинена з обох боків. Як небудь треба признати, що народ французький дуже ненавидить Німців, але він ще більше тужить за миром.

Ми у Франції не сумніваємо ся, що виборемо остаточну побіду, побіду, що змiцнить наш моральний престіж. Але певне є те, що в жертву тій побіді зложить Франція усю свою мужеську силу. Сумніваю ся, щоби мудрий дипльомат міг заощадити сю останну жертву крови нашому натомленому народови відтяжуючи боевий фронт дипльоматичною побідою. Може би до мира не було так далеко, колиб одна зі сторін схотіла зрозуміти, що хоче вислухати противника. Все ще дотепер з усїх офіціяльних заяв віє ненавистю і божевілем.

Отже вбивають себе взаїмно далї. Здіймають ся гори тїл, а залізний град розорює гарну французьку землю. А кожда енунціяція змiцняє дощ заліза, а кожде слово керманича полїтики (не все представника публичної опінії) вбиває сотки тисяч.

Слушнійше було би промовляти нині за замкненими дверми в міністерствах і парляментах. Людськість не хоче вже більше слухати слів ненависти і божевіля. Вона зморена уже криками, певними їди. Усі тужать за блаженною музикою мира. Така велика є туга материй, жінок і дітий за батьком і чоловіком, якийби вернув в поля, узяв у руку плуг і лопату і працював над шматком батьківської землї. Коли вернуть мущини до варштатів і фа-

виконав в золоті і слоневій кости. Наслідуванєм Фідієвого Зевеса є відоме погруде Зевеса з Отріколі. Із його партенонських різьб збереглo ся до наших часів чимало. З поміж инших храмових різьб згадаємо Каріятиди з Ерехтейону, жівочі постаті з кошиками на голові, що легко і свобідно підпирають бальковане храму.

До архитворів другого різьбара того часу — Паонія належить „Ніке“ богиня побіди з Олімпії.

Різьбар Полїклет сотворив зразкову постать молодечого тїла в свойому „Доріcфорі“. Він сотворив також „Амазонку“, якої наслідоване находить ся в берлінському музею.

Третя доба грецької пластики починаєть ся від IV. ст. пер. Хр. і триває до Олександра В. Тоді то гине у Греків діточа — строга віра в богів, її місце займає житєва радість, насолода, якої представниками в різьбі стають постаті Афродити (краси), Ероса (любови), Аполльона (поезії) і Дионізія (вина).

Першим великим творцем тієї доби є Скопас з Паросу, автор „Аполльона з лірою“, „Вакханки“ і „Спочиваючого Ареса“, якого добрим наслідуванєм є „Арес Людовізі“ в Римі.

Разом з иньшими артистами був він автором різьбарських декорацій „Мавзолею в Галікарнасі“.

Поруч Скопаса стоїть Праксітель з Атен, творець „Аполльона Савроктона“, „Ероса“, „Сатира“ а перше всього „Афродити“, якої одним з наслідувань є „Медицейська Венера“ в Фльоренції. В Олімпії найдено ориґінальний твір його „Герма з Дионізієм на рамени“.

До епохи Скопаса і Праксітеля належать ще ґрупа „Ніоби з дітьми“, „Бельведерський Аполльон“ і „Версальська Діяна“.

Згадаємо ще Лізіппа зі Скійону, автора „Апоксіоменоса“ молодика, що обмиває тіло губкою. Він був одним з перших грецьких портретистів, якому позував сам Олександер Великий.

Четверта доба, що обіймає часи від смерти Олександра В. до підбою Греції Римлянами (323—146) т. зв. „гелленістична доба“ є добою упадку грецької різьби, що йде на службу новопотворених князївських дворів, характеристична змаганєм до блеску і ефектовности.

Репрезентує ту епоху т. зв. Родійська школа, якої творами є велитенський Бог Сонця (Родійський кольос) і найдена 1506 р. ґрупа „Ляокона“. До тої доби належить також славна „Мільонська Венера“ в Люврі. Добу сю називає дехто „Грецьким бароком“.

Вартість, яку має для нас грецька різьба лежить головно в тому, що Греки уміли із форм та ліній людського тіла вичарувати недосяжну ідеяльну красу.

Їх релїґія була релїґією Краси і Сили, а ще ся релїґія упала, то спинив ся на цілі століття розвиток справдїшнього, високого мистецтва.

(Далї буде).

брик, до контор і викладових саль, не будуть вже тоді боготворити тих, що вели до братоубійчого бою, але імя Т о г о, що вибавив їх батьківщину з пекла і заліза, злочинства і крови, імя людини ще дасть Мир.

Але хто буде тою великою людиною?

НОВИНКИ.

— Церковна музика. В П р е о б р а ж е н с ь к і й церкві (ул. Краківська) відспіває міш. хор під управою о. проф. І Туркевича:

А) В н е д і л ю дня 2. грудня о 10. год. рано: 1) Нанкого Службу Божу. 2) Бортнянського концерт XXXIV: „Скажи ми Господи кончину мою“.

Б) В понеділок в празн. Воведенія Пр. Д. М. 1) Бортнянського Службу Божу. 2) Вербицького: „Услиши Господи глас мой“.

— Виступлене з гр.-кат. обряду зголосили в році 1916 у Львові: Евгеній Б а т и ц ь к и й уроджений 27. V. 1881 р. в Перемишли, замешкалий ул. Содова 1 судія.

Станислава Б л е н а р о в и ч вдова по ревіденті цловім, замешкала ул. Листопада ч. 14, в імени свого сина Чеслава ур. 4. III. 1910 р.

Альберт і Анна В и с о л о в с ь к і замешк. ул. Мулярська ч. 36 іменем малолітної Олени ур. 20. XII, 1911 р.

Евстахій М а ц е й о в с ь к и й ученик ґімназії-реальної ур. у Львові 29. I. 1901, зам. ул. Польна ч. 7.

Иосиф Б р е м і р с ь к и й служачий ур. 1. V. 1864 р. в Мужилові повіт Підгайці зам. ул. Пелчинська ч. 3.

Володимир Маріян Ю р е к ур. 8. III. 1895 р. в Самборі зам. ул. Королевої Ядвіґи семинарист.

Иосифа Т о т т ур. 17. V. 1895 р. в Белзі семинаристка зам. ул. Каспра Бочковського ч. 5.

Марія К а р д а ш ур. в Скнилові повіт Львів 3. IV. 1884 р. кравчиня зам. ул. Каспра Бочковського ч. 5.

Стефанія Марія У г о р ч а к ур. у Львові 15. II. 1893 р. зам. ул. Декерта ч. 2.

Василь Г р и б робітник ур. 24. V. 1891 р. в Мачошині повіт Жовква зам. ул. Провіянтова ч. 5.

Текля Т и р я к ур. 28. VII. 1888 р. в Турю повіт Старий Самбір зам. ул. Королевої Ядвіґи ч. 35 посмугачка.

Евгенія О л і й н и к ур. 17. VIII. 1879 р. в Фирліївці повіт Золочів зарібниця зам. ул. Ґрунвальдська ч. 4.

Катерина С к у л ь с ь к а з роду С а д у р а ур. 22. XI. 1867 р. в Янові жена управителя фільварку кн. Чарторийського зам. ул. Янівська ч. 11.

Катерина С к о б а л о учениця ур. 4. I. 1902 р. в Янові замешкала ул. Янівська ч. 11.

Зофія М о с у р кухарка ур. 12. XI. 1881 р. в Сосолові повіт Рудки зам. ул. Потоцького ч. 67.

Розалія Марія Ш у п л я к ур. 4, IX. 1893 р. у Львові зам. ул. Анчевських ч. 7 урядничка кравого звязку сторожи пожарної.

Евгенія Апольонія Ш у п л я к ур. 25. III. 1897 р. у Львові зам. ул. Анчевських ч. 7.

Ґустава Б у р и й ур. дня 11. X. 1892 р. в Ярославі кравчиня зам. ул. Карпінського ч. 15.

Станислава Марія К е л б і н с ь к а ур. 1. VII. 1899 р. в Станиславові ґімназіястка зам. ул. Байки ч. 9.

Иосиф Евстахій К о т ур. 7. VIII. 1900 р. у Львові термінатор зам. ул. Стрийська ч. 26.

Марія Г н і д а ур. 24. VIII. 1891 р. в Радимні зам. ул. Бартоша Ґловацького ч. 17.

Марія Ксенія К у п и ч ур. в Журавцях повіт Рава руська кухарка ул. св. Зофії ч. 9.

Зофія Иосифа Д у б а н ур. 6. XII. 1892 р. у Львові кравчиня ул. Бема ч. 27.

Стефанія В о й т о в и ч ур. 5. I. 1899 р. у Львові учениця зам. ул. Декерта ч. 3.

Марія П а т і й ур. 17. VII. 1891 р. у Львові кравчиня ул. Кор. Ядвіґи ч. 28.

Олена Б е й х у р ур. 14. VIII. 1892 р. у Львові робітниця ул. Кор. Ядвіґи ч. 8.

Катерина Ґембуш з дому А л е к с е й ур. 9. V. 1864 р. в Лозині повіт Городок жена зворотничого колії зам. ул. Кор. Ядвіґи ч. 28.

Володимир Іван (дв. ім.) Х о р и т к о ур. 21. VI 1894 р. у Львові римар зам. ул. Вільність ч. 16.

Людовика Г і л л е з роду К у з и к ур. 3. IX, 1871 р. жена управника каменярського ул. Кор. Ядвіґи ч. 19.

Анна І в а н и ц ь к а ул. Кульпарківська ч. 18 іменем сина Иосифа Володислава (дв. ім.) І в а н и ц ь к о г о ур. у Львові 21. V. 1909 р.

Марія Ц е р о ґ л я н і ур. 7. XI. 1880 р. в Бродах дентистка зам. ул, Кордецького ч. 19.

Ярослав Роман (дв. ім) К у п ч а к е в и ч ур. 5. X. в Тернополи зам. ул. Мулярська ч. 29 ученик ґімназії.

Анна І в а с и к жена Дмитра зам. ул. Янівська ч. 88 іменем сина Едварда ур. 25. II. 1910 р.

Марія Б у к а р т и к ур. 22. XI. 1893 р. в Стоянцях повіт Мостиска піклунка хорих в закладі Кульпарківськім.

Анна М і к л а ш замужна М е н д и х о в с ь к а ур. 9. II. 1886 р. в Вороняках повіт Золочів жена паляча колієвого ул. Коротка ч. 8.

Михайло Г о р д і й ч у к ур. 12. II. 1893 р. в Коломиї помічник машиніста зелізн. зам. ул. Болонна ч. 48.

Марія Д у м а ур. 17. IX. 1886 р. в Каменці повіт Рава руська кухарка зам. ул. Сикстуська ч. 42.

Юліянна М а з у р и к ур. 24. V. 1881 р. в Бродах зам. ул. Святокрицька ч. 45.

Олена Н а з а л е в и ч ур. 1. IX. 1901 р. у Львові учениця зам. ул. Михайла Рагови ч. 6.

Петронеля Павлина (дв. ім.) К і й о в с ь к а замужна Р а а б ур. 16. VI. 1890 р. в Чернівцях зам. ул. Зиґмунтівська ч. 1 вдова по пивоварі.

Іван М а т у ш е в с ь к и й ур. 27. II. 1862 р. в Куткорі кухар зам. ул. Техницька ч. 11.

Володимир М а л ю т а ур. 15. IX. 1893 р. у Львові муляр зам. ул. Корденького ч. 33.

Володимир С л і в і н с ь к и й ур. 25. II. 1900 р. в Микулинцях ученик школи реальної зам. ул. Сапеги ч. 53.

Стефан С л і в і н с ь к и й ур. 19. VIII. 1902 р. в Долині ученик школи реальної зам. ул. Сапеги ч. 53.

Параскевія К о в а л ь ур. 26. IX. 1891 р. в Ляшках горішних служниця зам. ул. Шептицьких ч. 26.

Др Юліян Володимир (дв. ім.) Р у ж и ц ь к и й ур. 14. V. 1870 р. в Ліску урядник Банку кравого зам. ул. Дверницького ч. 42.

— Оркан на Сицилії В провінціях Сиракузи і Катанія оркан вирядив великі шкоди. Зелізничі лінії Катанія-Палермо і Катанія-Кольтажіроне як також окружна зелізниця довкола Етни в богатьох місцях перервані. В провінції Сиракузи збурив оркан зелізничу стацію в Росоліні. Чимало хуторів і мужицьких загород залила вода. Були і жертви в людях.

ОПОВІСТКИ.

Субота, дня 2. грудня 1916.

Нині: 2. грудня гр.-кат. Авдия, римо-кат. Бальбіни.

Завтра: 3. грудня гр.-кат. Григорія, римо-кат. Францішка.

Послідні вісти.

З ГОЛОВНОЇ АВСТРІЙСЬКОЇ КВАТИРИ.

З дня 1. грудня 1916.

На східнім фронті.

Фронт ґенерала пільного маршалка Макензена:

Дунаєва армія пре вперід на південний захід перед Букарештом в напрямі долішного бігу Арґецу. На південний схід від Пітесті та на південь і схід від Камполюнґа побідні війська союзні зломили новий опір Румунів. Також і вчера втратили Румуни пару тисяч людий в полонених. Ми взяли велику добичу в арматах і военім матеріялі.

Фронт ґенерала полковника арх. Йосифа:

Росіяни далі робили зусиля проти слав, них військ ґен. Арца і Кевеша, щоби передерти ся. Фронт боєвий поширив ся на південь бо в граничних горах на схід від Кезді-Васаргелї прилучили ся до наступу Румуни. Знов звелась дуже нагальна битва. В богатьох місцях оборонці перейшли до наступу. Успіх був і вчера по нашім боці.

Фронт ґенерала пільного маршалка князя Леопольда Баварського:

Над Золотою Липою відперли турецькі війська російський наступ і гонили побитого ворога аж до його ровів.

На італійськім фронті.

На південний схід від Ґориції і на високорівні Красу удержував ся арматній огонь зі змінчивою силою. Наш огонь спричинив вибух кількох італійських складів з амуніцією і мінами. Також на поодиноких відтинках в Каринтії і Тиролї була більше оживлена діяльність артилерії. Ворожі летуни кинули бомби в долині Адиґи, не спричиняючи шкоди,

На півд.-східнім фронті.

Нічого нового.

Заступник шефа Ґенерального штабу
пільний маршалок-поручник Ф. Гефер.

З ГОЛОВНОЇ НІМЕЦЬКОЇ КВАТИРИ.

На західнім фронті.

Ніяких особливих подій.

На східнім фронті.

Фронт ґенерала пільного маршалка князя Леопольда Баварського:

Над Золотою Липою турецькі віддіди відперли більше російських наступів і в погоні за уступаючим неприятелем спричинили йому великі втрати. Приведено численних полонених.

Фронт ґенерала полковника арх Йосифа:

Росіяни і на південнім крилі Румуни продовжали свої облекшуючі наступи в Карпатах. Між Яблоницьким провалом і горами на схід від Кезді-Васаргелї (воздушна лінія 300 км.) наступав неприятель з огірченем. Також вчера високий вклад крови і муніції не приніс йому на жадних місцях успіху. Наші віддіди більше разів перейшли до наступу, відібрали неприятелеви терен, який він здобув день перед тим. Особливо визначили ся над Смотрецем марбурські стрільці, які привели з виправи 40 полонених і 2 машинові карабіни.

Фронт маршалка пільного Макензена:

В західній Румунії відрізані від своєї армії румунські відділи кидаючи ся в ріжні боки, старають ся уйти своєї долі. Вчера німецька і австро-угорська погоня забрала їм над 300 полонених. Наші кольони, які через Камполюнґ і Пітешті вздовж річних долин їдуть вперед у Волощині, здобули вчера богату добичу в полонених, арматах і возах, особливо в матеріялах. Проти наших сил, які їдуть на перед від Алюти ставав неприятель на численних річних відтинках до оборони, його відкинено. Також офензивний наступ румунської дивізії, який вминула наша кавалєрія. не міг спинити нашого походу наперед.

Дунайська армія виборола перехів через низину Неайлова і зближає ся до долішнього бігу Арґесполя в напрямі на Букарешт. Крім високих крівавих втрат Румуни втратили, поминувши вчера подані цифри, над 2.500 полонених 21 армат, притім три мерзери. В Добруджі заатакував неприятель болгарське ліве крило, наступаючі маси зломили ся в огни. Невдачі не могли змінити також анґлійські панцирні автомобілі, з яких два лежать розбиті перед перешкодами.

Фронт македонський:

Війська антанту даром атакували німецько-болгарські становища на північний захід від Монастира і коло Ґрунїсте (на схід від Черни).

Перший ґенеральний квартирмайстер Людендорф.

Оголошеня.

Видає і відвічає за ред.: Д-р Сидір Голубович. Друкарня А. Ґольдмана, Львів, ул. Сикстуська 19.